

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 38/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bacsóom, Advokátska kancelária, Žriedlová 10, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 5/2015 a jeho uznesením z 3. septembra 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 25/2015 a jeho uznesením zo 16. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2015 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

Obaja porušovatelia sa však v namietaných rozhodnutiach v rozpore s uvedenou požiadavkou rozsiahlym spôsobom venovali len (i) dôvodnosti obvinenia, aj to len v rovine určitých špekulatívnych úvah.

Povinnosť adekvátne skúmať (ii) dôvodnosť trvania väzby však v namietaných rozhodnutiach absentuje.

Porušovatelia pri dôvodnosti väzby neskúmali náležite a dostatočným spôsobom všetky stránky skutkového stavu, na ktorom založili svoje rozhodnutia, ale použili len opakujúce sumárne formulácie a stereotypné vyjadrenia...

V uvedenom odôvodnení kolíznej väzby Špecializovaného trestného súdu absentuje akékoľvek objasnenie resp. konkretizovanie hrozby pôsobenia alebo ovplyvňovania konkrétnej osoby svedka / svedkov, najmä ak všetky dotknuté osoby už boli v prípravnom konaní vypočuté...

V odôvodnení napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu nie je ani náznak o vyporiadaní sa s dôvodmi kolíznej alebo preventívnej väzby v konkrétnej rovine. Okrem výpočtu vykonaných úkonov sa Najvyšší súd (aj to sčasti) venoval len opodstatnenosti trestného stíhania, jeho plynulosti a možnosti nahradenia väzby...

Ústavný súd ďalej uvádza, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavuje predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na riadny proces, ako aj pojmu právneho štátu a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je i povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť, a to v trestnom konaní v prípade uznesenia spôsobom zakotveným v ustanovení § 134 ods. 2 Trestného poriadku . V žiadnom prípade iba domnienky a obavy pre uvalenie (predĺženie) väzby podľa § 71 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku (v súčasnosti 76 ods. 3 Trestného poriadku) nepostačujú, ak nie sú podložené konkrétnymi reálnymi skutočnosťami existujúcimi v čase rozhodovania. Také úvahy v danej fáze konania sú úvahami v podstate hypotetickými, bez vyjadrenia onej konkrétnej skutočnosti odôvodňujúcej obavu z predpokladaného následku uvedeného v citovanom zákonnom ustanovení (I. ÚS 157/07).»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 25/2015 uznesením z 16. septembra 2015 a Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp/2015 (správne má byť sp. zn. 2 Tp 5/2015, pozn.) uznesením z 3. septembra 2015 porušili základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu zaručené v čl. 5 ods. 1, písm. c), ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 25/2015 z 16. septembra 2015 a uznesenie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. 2 Tp/2015 (správne má byť sp. zn. 2 Tp 5/2015, pozn.) z 3. septembra 2015 zrušuje a Špecializovanému trestnému súdu prikazuje, aby prepustil [REDAKOVANÉ] neodkladne na slobodu.

3. Špecializovaný trestný súd je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie v sume 4.000,-- € (slovom štyritisíc eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie v sume 4.000,-- € (slovom štyritisíc eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 296,44 € s DPH (slovom dvestodeväťdesiatšesť eur štyridsaťštyri centov), ktoré je Špecializovaný trestný súd povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Tibora Bacsóa, Žriedlova 10, Košice do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3

a 4 dohovoru postupom špecializovaného trestného súdu a jeho uznesením a postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom špecializovaného trestného súdu a jeho uznesením

Sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu označených práv postupom špecializovaného trestného súdu a jeho uznesením bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Sťažovateľ bol v prvostupňovom konaní v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku oprávnený dovoliavať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o sťažnosti na najvyššom súde, ktorému ako súdu odvolaciemu prináleží alebo zrušiť namietané uznesenie špecializovaného trestného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alebo rozhodnúť v súlade s ustanovením § 194 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať uznesenie špecializovaného trestného súdu označeného ako samostatného porušovateľa označených práv, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal najvyšší súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia poukázal okrem iného aj na tieto dôvody:

„Sudca pre prípravné konanie sa v uznesení o predĺžení lehoty väzby rozsiahlo vyjadril k materiálnym dôvodom väzby - opodstatnenosti trestného stíhania a existencii dôvodov väzby, pričom najvyšší súd považuje tieto vyjadrenia a závery za dostatočné a presvedčivé, osvojil si ich, a preto na ne odkazuje s tým, že opätovné rozoberanie tých istých skutočností považuje za nadbytočné.

Najvyšší súd k vyššie uvedenému len stručne dodáva, že podozrenie o dôvodnosti trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin podvodu sa priznaním obvineného █████ znásobilo. Závažnosť, rozsah i sofistikovaný spôsob vykonania už len tohto obzvlášť závažného zločinu v spojení s bohatou kriminálnou minulosťou všetkých obvinených, preukazujúcou neochotu akceptovať právne normy tejto spoločnosti, a dokumentujúcou ich výrazné sklony k páchaniu trestnej činnosti, sama osebe potvrdzuje opodstatnenosť obmedzenia ich osobnej slobody formou väzby, a to v lehote tak, ako to určil sudca pre prípravné konanie.

V štádiu prípravného konania nemožno žiadať od súdu komplexné zaobranie sa vinou obvinených pre stíhaný trestný čin, pretože by to znamenalo prejudikovanie konečného záveru, čo nie je prípustné. Preto sa ani obvinený █████ nemôže oprávnene už v tomto štádiu konania domáhať podrobných záverov súdu k opodstatnenosti trestného

stíhania pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy. Len úvahy sudcu pre prípravné konanie k tejto otázke – podozreniu, nie vine, sú a boli na mieste o to viac, že ich najvyšší súd považuje za akceptovateľné a zodpovedajúce súčasnej dôkaznej situácii.

K samotnému rozhodnutiu o predĺžení väzby najvyšší súd uvádza, že nezistil porušenie, či nedodržanie podmienok na takéto rozhodnutie uvedených v ustanovení § 76 ods. 3 Tr. por. Medzi tieto patrí i dosiahnutie účelu trestného konania, ktorým je náležité zistenie a objasnenie trestného činu jeho páchatel'a a jeho spravodlivé potrestanie, ak sa preukáže vina.

Z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby zrozumiteľne vyplýva, že doposiaľ sa mu nepodarilo náležite objasniť všetky okolnosti a skutočnosti smerujúce k tomu, aby mohol zodpovedne rozhodnúť buď o podaní obžaloby alebo o inom procesnom postupe, či inom rozhodnutí. Potrebu doplnenia dokazovania aj najvyšší súd považuje za opodstatnenú a lehotu určenú sudcom pre prípravné konanie za primeranú s ohľadom i na obtiažnosť vyšetrovanej trestnej činnosti, ku ktorej sa už vyjadril samotný sudca pre prípravné konanie...

Prokurátor síce neodôvodnil svoju sťažnosť, z povahy veci ale vyplýva, že nie je spokojný s tým, že jeho návrhu nebolo vyhovené v plnom rozsahu (predĺženie lehoty väzby o štyri mesiace). Početnosť a náročnosť procesných úkonov, ktoré je nevyhnutné podľa prokurátora (viď jeho návrh na predĺženie lehoty väzby) ešte vykonať si aj podľa najvyššieho súdu nevyžaduje lehotu až štyroch mesiacov. Tu najvyšší súd pripomína znenie § 2 ods. 6 Tr. por., podľa ktorého musia byť väzobné veci vybavované prednostne a urýchlene.“

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia najvyššieho súdu s uznesením špecializovaného súdu považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť z tohto rozhodnutia špecializovaného trestného súdu:

„V tomto štádiu trestného stíhania však nemôže byť úlohou rozhodnutia o väzbe definitívne sa vysporiadať s interpretáciou odznených slov – to bude až úlohou rozhodnutia v merite veci. Je však možné konštatovať, že odposluchy dokumentujú nielen scenár majetkovo-právnych prevodov, ale dávajú dôvod domnievať sa, že vo veci sa naozaj minimálne zvažovala vražda, minimálne jednej osoby – z kontextu komunikácie možno

vyvodit' záver, že išlo o poškodenú [REDAKOVANÉ]... Niet dôvodu opätovne nekonštatovať u všetkých obvinených aj dôvody kolúznei väzby a preventívnej väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b, písm. c) Tr. por. Pokiaľ ide o odôvodnenosť takzvanej kolúznei väzby možno konštatovať, že do veci je zaangažovaných viacero osôb v rôznych pozíciách, ktorých prípadná účasť na skutku, resp. vedomosti o ňom sa budú musieť ešte preverovať. Už z doteraz zabezpečených dôkazných prostriedkov je evidentné, že obvinení (z obvinených najmä [REDAKOVANÉ]) majú kontakty na tieto osoby, intenzívne s nimi komunikujú, pričom všetko nasvedčuje tomu, že podozrenie najmä z prípravy naozaj sofistikovanej ekonomickej trestnej činnosti je reálne a ide o kontinuálne konanie spočívajúce v zabezpečovaní viacerých krokov. V takýchto prípadoch už samotná sofistikovanosť a prepracovanosť plánu, súčasťou ktorého je viacero osôb môže byť skutočnosťou dostatočne konkrétnou na to, aby bolo možné situáciu vyhodnotiť tak, že obava z nezákonného ovplyvňovania trestného stíhania, najmä pôsobením na svedkov, ktorí budú ešte vo veci vypočutí, nie je abstraktného charakteru a je reálna. Z obdobných dôvodov tak podľa názoru sudcu pre prípravné konanie existuje aj reálna obava, že obvinení budú pokračovať v trestnej činnosti, prípadne dokonajú trestný čin, ktorý pripravovali. Takáto reálna obava v prípade prípravy na trestný čin spočíva už v púhom fakte, že ide o pripravovanie trestného činu, teda následok ešte nenastal, pričom pokiaľ by do konania obvinených nevstúpili orgány činné v trestnom konaní, je možné ba dokonca pravdepodobné, že plánovaný následok by nastal... Je teda naozaj veľmi pravdepodobné, že v prípade nepredĺženia väzby, by obvinené osoby mohli konať vyššie popísaným spôsobom. Je vo všeobecnom záujme zabezpečiť objektívne a ničím nerušené vyšetrovanie stíhanej trestnej veci, a to v prípade potreby aj prostredníctvom väzobného stíhania obvinených.“

Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi

väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú (I. ÚS 187/07, III. ÚS 16/09). Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd vzhľadom na už uvedené skutočnosti po tom, čo podrobil uznesenie najvyššieho súdu v spojení s uznesením špecializovaného trestného súdu ústavnoprávnemu

prieskumu, konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevybočilo z medzí stanovených označenými článkami ústavy a dohovoru a že postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa označených v jeho sťažnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že je v záujme navrhovateľov, aby k podnetu priložili čo najviac im dostupných dôkazov, a tým ústavný súd presvedčili, že prijatie ich podnetu na konanie vo veci samej má svoje opodstatnenie. Ústavný súd nie je substituentom navrhovateľov pri zabezpečovaní dôkazov ich tvrdení v podnete, ak si ich navrhovatelia môžu zabezpečiť sami (I. ÚS 35/99).

Vychádzajúc z už uvedených skutočností, sa ústavný súd nezaoberal námietkou sťažovateľa, ktorú vo vzťahu k uzneseniu špecializovaného trestného súdu mohol predniesť najvyššiemu súdu ako orgánu verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016